

Máltai Hírek

A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat lapja
XXVIII. évfolyam 2. szám | 2022. július

A kitartás is vizsgatárgy

**Van, amit nem lehet elengedni
– Interjú Meskó Zsolttal**

**Kitekintő az ukrajnai
segítségnyújtásra**

Megtalált tehetségek

„A máltai iskolákban abban hiszünk,
hogy mindenkinben megvan a képesség”

Emberr próbáló idők

Éppen hogy alábbhagyott a világjárvány, elkezdődött egy háború Európa szívében, itt a szomszédunkban. Ez csak egy, a fegyveres konfliktusok közül, amelyek rengeteg szenvedést okoznak ma a világban.

Az egyházak és egyházi szervezetek szerepe kettős ebben a helyzetben. Egyrészt minden eszközzel segíteni a szenvedőkön, a rászorulókon, másrészt a hagyományos diplomácia mellett sajátos lehetőségeikkel csökkenteni a feszültséget, megteremteni a párbeszéd lehetőségét.

Ebben a munkában számíthat a világ a Szuverén Máltai Lovagrendre és magyar szervezetére, a Magyar Máltai Lovagok Szövetségre. Elég csak átlapozni a Máltai Hírek legfrissebb számát: az elsők közt segítünk a szenvedőknek, a háború elől menekülőknél Kárpátján és itthon, Magyarországon is. És ez a munka azóta is folytatódik, a „máltai kereszt alatt” nem csökkent a lelkesedés, a tetterkésztség.

A diplomáciai jellegű erőfeszítésekről, a konkrét törekvésekről a dolgok természetéből következően kevesebbet lehet írni, de egy biztos: a békét, a megbékélést, mint egyetlen lehetséges utat képviselő egyházak, egyházi szervezetek jelentősége megnőtt a globalizálódó világban. Sokszor a hiten, a valláson keresztül lehet megszólítani jelentős társadalmi csoportokat.

A Máltai Lovagrend akkor lehet továbbra is sikeres ezen a területen, ha hitvallásából, amely „a hit védelme és a rászorulóknak szolgálata”, mindkét célt hitelesen valósítja meg.

Nem várt, szomorú esemény volt nemrég a nagymesteri helytartó, Fra' Marco Luzzago hirtelen elhunyt, a reform szempontjából igen fontos rendkívüli nagykáptalan gyűlés előkészítésének közepette. Ferenc pápa június 13-án a kanadai Fra' John Dunlapet nevezte ki a Szuverén Máltai Lovagrend nagymesteri helytartójává. Az új nagymesteri helytartó a pápa különleges küldöttével és a Szuverén Tanáccsal együtt folytatja a Szuverén Máltai Lovagrend alkotmányos reformjának folyamatát, amely fontos előfeltétele a Rend hitbéli megújulásának és további eredményes munkájának ezekben a válságos időkben.

Emberr próbáló idők mindig voltak, és mindig követte is őket valamiféle megújulás. A háborút béke, a hitetlenséget a hit megerősödése, a szenvedést egyfajta kiegyensúlyozott társadalmi boldogság.

A Szuverén Máltai Lovagrend több mint 900 éves történelme is erről tanúskodik.

Tisztelettel,
SZABADHEGYI KRISTÓF

A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége elnöke

Új Nagymesteri Helytartó a Lovagrend élén

Rövid, de súlyos betegség után elhunyt Fra' Marco Luzzago, a Szuverén Máltai Lovagrend Nagymesteri Helytartója, aki 2020 novembere óta állt a Rend élén. A helytartó halálát követően új Nagymesteri Helytartót nevezett ki Ferenc pápa. Fra' John T. Dunlap június 14-én tette le az esküt a Santa Maria in Aventino templomban, Silvano Maria Tomasi bíboros és a Máltai Lovagrend Szuverén Tanácsa előtt, Fra' Marco Luzzago temetésének végén.

Fra' John T. Dunlap 1957-ben született Kanadában. A Nizzai Egyetemen végzett tanulmányai után az Ottawai Egyetemen szerzett diplomát, majd a Nyugat-Ontariói Egyetemen szerzett jogi doktori fokozatot. A római John Cabot Egyetem közszolgálati tanszéke díszdoktorává avatta. 1996-ban vették fel a Máltai Lovagrendbe, 2008-ban tett ünnepélyes fogadalmat, mint első amerikai tag. Fra' John Dunlapet 2009-ben öt évre a Szuverén Tanács tagjává választották. A Nagykáptalan – a Rend választótestülete – 2014-ben és 2019-ben újraválasztotta öt-öt évre.

A Nagymesteri Helytartónak elődjéhez hasonlóan kiemelt feladata, hogy folytassa a Szuverén Máltai Lovagrend alkotmányos reformjának folyamatát a pápa különleges küldöttével és a Szuverén Tanáccsal együtt.

Fra' Marco Luzzago

Fra' John T. Dunlap

A címlapon: A hagyományörző tánc kategória győztese Gyöngyösön (Fotó: Majoros Árpád)

Máltai Hírek A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat lapja **Felelős kiadó:** az MMLSZ és az MMSZ elnöke **Főszerkesztő:** Piazza-Georgi Barbara **Szerkesztőség:** Bánlaki Szabolcs, Király Eszter, Kovács Bence, Legeza László, Majoros Árpád, Parák Eszter, Pálmai Erika, Romhányi Tamás, Tihanyi Gábor **E-mail:** kommunikacio@malta.hu **Az MMLSZ címe:** 1014 Budapest, Fortuna u. 10. **Honlap:** www.mmlsz.hu **E-mail:** mmlsz@t-online.hu **Fax:** 1-375-5174 **Az MMSZ címe:** 1125 Budapest, Szarvas Gábor út 58-60. **Honlap:** www.maltai.hu **Fax:** 1-391-4728 **Készítette:** Paletta Press Nyomda **Laptípus:** Bánlaki Szabolcs

A másik embert beengedni az életünkbe

4. oldal

Kozma Imre atya a Máltai Szeretetszolgálat programjáról: a szeretet hatalma a szolgálat

A kitartás is vizsgatárgy

6-7. oldal

Önkéntesek történetei családokról, sorsokról, pillanatokról.

Olyanok, mint mi csak lebombázták a házukat

8-9. oldal

Három hónapig fogadta a menekülő embereket a Máltai Szeretetszolgálat Rimaszombati úti szállója. A téli időszakban hajléktalan embereknek menedéket nyújtó kollégiumban több mint négyszázötven ember kapott személyre szabott segítséget. Ki egy film, ki egy kutyautlével, ki egy hosszú beszélgetés formájában.

Tudományos tartalom, olvasóbarát megjelenés

16. oldal

Megjelent a Máltai Tanulmányok legfrissebb lapszáma, melyet kerekasztalbeszélgetés formájában mutattak be. A folyóiratot ezentúl megújult online felületen is olvashatják az érdeklődők.

Ötrégiós játékok

18-19. oldal

Verseny és nyaralás: 5 régió 26 helyszínéről 120 gyermek érkezett Zamárdiba, hogy az olimpiai játékok mintájára különböző sportágakban mérjék össze tudásukat.

„Most akkor a testvérem a mennyben, ő is látta?”

22. oldal

Tizenhét máltai iskolás kisgyermek járult először szentáldozáshoz Gyulajon.

Engedjétek hozzám őket

23. oldal

Tizenhét máltai iskolás kisgyermek járult először szentáldozáshoz Gyulajon.

A feladat: problémákat megoldani

5-15. oldal

Öt hónappal a háború kitörése után sokat változott az ukrainai menekülők körében végzett karitatív munka, a hangsúlyok áthelyeződnek a Magyarországon hosszabb időt töltő családok támogatására. Összeállításunkban elidézük a Rimaszombati úti menekültszálló első három hónapjának történetét, Kárpátjáról menekült diákok mesélnek a máltai intézményekben végzett szakmai gyakorlatukról, Meskó Zsolt író és rendező mesél a segítőknek szervezett jótékonyági Aréna koncertről és bemutatjuk az ukrainai máltai szervezetek munkáját.

Van, amit nem lehet elengedni

10-13. oldal

Meskó Zsolt, író, rendező, producer. Családjával menekülő embereket fogadtak az otthonukban, nagyszabású segélykoncertet szervezett köszönetképpen az önkénteseknek, legújabb darabját a Madách Színház tűzte műsorra. A vele készült interjúban arról is beszél, hol találkozhat egy Aréna koncert és Kazinczy Lajos, a tizenötödik aradi vértanú.

Kitekintő: Az ukrainai máltai szervezetek válasza a háborús krízisre

14-15. oldal

Ukrajnában három városban működnek a Máltai Rend szeretetszolgálati Lvivben, Beregszászon és Ivano-Frankivszkban. Mind a három egység a háború kezdetén mozgósította erőit, és azóta is valódi máltai szellemiséggel segítik a bajbajutottakat.

A nem megy nekem nem válasz

17. oldal

Több mint negyven éve a Máltai Lovagrend tagja, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egyik alapítója, hat évig nagykövetként képviselte a máltai ügyeket a diplomáciában. Urgon Imre volt a Máltai Podcast vendége. Részletek a beszélgetésből.

Megtalált tehetségek

20. oldal

Verseny és nyaralás: 5 régió 26 helyszínéről 120 gyermek érkezett Zamárdiba, hogy az olimpiai játékok mintájára különböző sportágakban mérjék össze tudásukat.

A veszélyben sem önmagukra gondoltak

21. oldal

A Szuverén Máltai Lovagrend Koronavírus Elleni Védekezés Érdemem kitüntetését vehette át százötven máltai munkatárs.

Mentés másként

24. oldal

Megjelent a Máltai Szeretetszolgálat legújabb könyve. Történetek a Máltai Mentőszolgálat első három évtizedéből.

A másik embert beengedni az életünkbe 2021-ben 14 intézménnyel bővült a Szeretetszolgálat

„Mi Máltaiak azok felé nyitunk, akik elől mások elzárkóznak. A nyitottság kockázatvállalást is jelent. Kívánom, hogy mi Máltaiak mindig merjük vállalni a kockázatot, hogy előítéletmentesen beengedjük a másik embert az életünkbe” – így fogalmazta meg a következő évek programját Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke a szervezet országos küldöttgyűlésén május 28-án.

Részleges tisztújító küldöttgyűlést tartott a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Egyesület az országos központjában. Az idei tanácskozáson a küldöttek újraválasztották a szervezet általános alelnökét, Vecsei

Miklóst. Az egyesület elnöke a tavalyi évben tisztségében további négy évre megerősített Kozma Imre atya, aki immár 33 éve irányítja a Máltai Szeretetszolgálat munkáját. A szervezet országos lelki

zetője 2022-től dr. Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök.

A küldöttgyűlésen Kozma Imre atya hangsúlyozta, a szeretet hatalmával az rendelkezik, aki kész a szolgálatra, aki kész az életét a másik ember szolgálatára felajánlani. A szeretet hatalma a szolgálat. „Reményt kelt bennünk a jövő, és felszólít bennünket arra, hogy olyan terveink legyenek, amelyek hitelessé tesznek bennünket, és amelyekkel a küldetésünket tudjuk gyakorolni.” A máltai küldetésről szólva az alapító elnök kiemelte: a Máltai Szeretetszolgálat az emberek jóllétét szolgálja.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat az ország egyik legnagyobb keresztény karitatív szervezete, mely 2021-ben 312 intézményben, 103 önkéntes csoportban és 145 pályázati programban naponta mintegy tizenötezer emberről gondoskodott. Az elmúlt évben a Máltai Szeretetszolgálat 14 intézményt vett át az államtól, köztük időszothonokat és fogyatékos embereket ellátó intézményeket, amelyekben összesen 744 máltai munkatárs 1468 emberről gondoskodik.

Vecsei Miklós ismét miniszterelnöki biztos

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat tevékenységét elismerve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnökét, Vecsei Miklóst a diagnosztikus alapú felzárkózási stratégia végrehajtásáért felelős miniszterelnöki biztosnak nevezte ki Orbán Viktor miniszterelnök. A 300 legszegényebb település felzárkózását szolgáló program 2019-ben indult a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Jelenlét programjának módszerét alapul

véve, a megvalósításban húsz civil és egyházi szervezet vesz részt. A tevékenységet 2019 májusától miniszterelnöki biztosként Vecsei Miklós irányította. Az elmúlt három évben 118 településen indultak el az élet minden területére kiterjedő esélyteremtő programok, a következő években 300-ra bővül az érintett települések száma. Az újabb kinevezés június 8-án lépett hatályba.

Herczegh Anita elismerése

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöksége Csilla von Boeselager-díjat adományozott dr. Herczegh Anita asszonynak, a korábbi köztársasági elnök feleségének, aki hivatalba lépésétől fogva a szervezet jószolgálati nagyköveteiként vesz részt a máltai szolgálatban. A szervezet legmagasabb kitüntetésével a befogadás keresztény üzenetét megjelenítő cselekedeteit és a máltai munkához nyújtott támogatását ismerte el és köszönte meg a Máltai Szeretetszolgálat.

A feladat: problémákat megoldani

Segítség a háborútól szenvedő embereknek

Öt hónappal a háború kitörése után sokat változott az ukrainai menekülők körében végzett karitatív munka, a hangsúlyok áthelyeződnek a Magyarországon hosszabb időt töltő családok támogatására. Június végén a Máltai Szeretetszolgálat a második emblemikus szállását is bezárta Budapesten, így a Rimaszombati úti egykori kollégium épületét is elhagyták az ott ideiglenesen menedéket talált családok. Összeállításunkban felidézzük az itt végzett szolgálat emlékezetes pillanatait, amire előzetesen senki nem tudott felkészülni, hiszem az emberek toborzása során az intézményvezető is csak annyit

tudott mondani a feladatokról, hogy problémákat kell majd megoldani. A kollégák elmondása alapján ez végül sikerült, ahogyan megoldást találtak arra is, hogy a beregszászi középiskolások a Magyar Máltai Szeretetszolgálat intézményeiben teljesítsék az otthon elmaradt szakmai gyakorlatukat. Meskó Zsolt író és rendező érdeklődésünkre arról mesélt, hogyan szervezett a segítőknek köszönő koncertet az Arénában, egy rövid körképben pedig az Ukrajnában működő máltai szervezetek munkáját is bemutattuk. Írásaink a 6-15. oldalon.

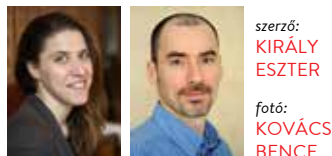

A kitartás is vizsgatárgy

Kárpátaljai diákok szakmai gyakorlata a máltai intézményekben

Hogy képes a jövőjére koncentrálni, akinek gondolatai a háború dúlta otthona körül forognak? Tudnak-e együtt tanulni az osztálytársak, akik talán utoljára látják egymást? A Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál teljesítették szakmai gyakorlatukat a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Szakgimnáziumának végzős diákjai.

szerző:
KIRÁLY
ESZTER

fotó:
KOVÁCS
BENCE

2022. február 24-én nyílt napot tartottak a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Szakgimnáziumában. A beregszászi oktatási intézmény „csalogató” rendezvényén maguk a diákok mutatták be az iskolájukat, ahol magyar nyelvű képzés folyik óvodapedagógia, szociális munka, alkalmazott matematika, turizmus és a számvitel szakokon. Az érdeklődő közönség egyetlen főből állt.

Február 24-én ugyanis kitört a háború Ukrajnában. Aznap hajnaltól sok fiatal számára a jövőt már nem az iskolaválasztás kérdése határozta meg: rengeteg családnak az otthona elhagyásáról kellett döntenie. A II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Szakgimnáziumának szociális munka szakos végzős osztályába tizennyolc diák jár, közülük nyolcan a háború első napjaiban elhagyták Ukrajnát

a családjukkal. Köztük Pap Evelin is. „Ez itten húsz év munkája három bőröndben, ihatunk rá hideg vizet” – idézi fel a lány édesapjának a kárpátaljai Zászlonyból való induláskor mondott szavait. Osztálytársa, Fülöp Attila a háború tizenharmadik napjáig várt, aztán édesapja és hadköteles korú bátyja után ő is Magyarországra jött – ám két hét után mégis visszatért édesanyjához a falujukba, Tiszaökrényre, addig, míg el nem kezdődött a budapesti szakmai gyakorlat.

Felvértetni tudással, megerősíteni törődéssel

Rövid kényszerszünet után március 14-től az ukrán kormány rendelete értelmében online formában folytatódott a tanév. A szakgimnáziumi végzősök számára azonban más megoldást kellett találni, az utolsó félév ugyanis számukra szakmai gyakorlatból áll.

A tanárok a szakmai tudás és gyakorlat megszerzését legalább annyira fontosnak tartották, mint hogy a gyerekek ezt a nehéz időszakot közösségben, egymás

támogató közelségében tölthessék. Ezért az osztályfőnök, Gogola István kérésére, a Szuverén Máltai Lovagrend és a Beregszászi Járás Máltai Szeretetszolgálat közvetítésével a szociális munka szakos végzős osztály Magyarországra menekült tagjai csoportosan, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának intézményeiben teljesíthették a gyakorlatukat. A kilenc fős csapat április közepétől öt hétig hetente más máltai intézményben segítette – egyúttal tanulta is – a különböző szociális gondozási feladatokat. A spanyol nagykövet asszony, Anunciada Fernández de Cordova segítségével a budapesti Eurostars Budapest Center hotelben kaptak szállást és ellátást, a máltai szervezet részéről pedig Dévényi Dalma és Szabó Tamás koordinálták a 17-18 éves fiatalok mindennapjait.

A tanulók egymást váltva vettek részt a Máltai Szeretetszolgálat intézményeinek munkájában. Jártak a fogyatékos emberekre gondoskodó gödi és monori intézményekben, a Kelta utcai és a Szatmár utcai családok átmeneti otthonában, máltai játszótéren, a Miklós utcai hajléktalanellátó központban, a pátyi időszotthonban, a menekülőknek szállást nyújtó Rimaszombati úti ideiglenes befogadóhelyen és a BOK csarnokban is. A fiatalok a beosztásukat a máltai koordinátoroktól

kapott támpontok alapján maguk készítették el úgy, hogy mindenki szerezhessen tapasztalatot mindegyik területen. „Sokat vigyáztunk gyerekekre a játszótéren, társasjátékokat tanítottunk nekik, sőt, tanultunk is tőlük, játszottunk velük a csóban is. Falat is festettünk, máshol pakolni segítettünk. A máltai szakemberek mindenhol körbevezettek, elmondták, milyen esetekkel találkozunk, kikről hogyan gondoskodnak, milyen adminisztrációs feladatokat végeznek. Otthon nem jutottunk volna el ilyen intézményekbe.”

A jóat hangsúlyosabban

Pap Evelin a máltaiaknál töltött idő legnagyobb ajándékának azt tartja, hogy egy biztos pontot és szeretetet kaphattak – egymástól is. Erre nem csak a saját életkörülményeik, de néha a megtapasztalt szakmai kihívások miatt is szükség volt. A súlyosan és halmozottan fogyatékos embereknek otthon adó gödi Gondviselés Házában tett látogatás és a BOK csarnokbeli szolgálat megrendítette a lányt. „Sokszor nehezen viseltem, amilyen sorsokat láttam, hallottam. A fogyatékosokhoz féltettem, sajnálatot éreztem, meg valamiféle büntudatot is, amit nem tudok megmagyarázni. A BOK csarnok brutális volt. Aznap este negyed tizenkettőkor befutott egyszerre száznegyvenhét menekülő ember. Mindenkinek adtunk enni-inni, készítettünk csomagokat, meghallgattuk a történeteiket, amik a miénket is eszünkbe juttatták. Jött például egy nagymama és egy kerekesszékes édesanya, két gyerekkel és egy kutyával. Fél órát tudtak csak pihenni, majd indultak tovább Németor-

Az összetartás napi szükségletté vált

szágba. Bele sem mertem gondolni, min mehettek keresztül, több ezer kilométeren át így, tömegközlekedéssel... pedig nekem is nagyon nehéz volt elindulni az udvarunkról” – idézi fel Evelin. A lány szerint bár mindez összeszorította a szívüket, a legfontosabb célja mégis mindenkinek az maradt, hogy segítsen, ahogy csak tud, hogy mindenképpen megtalálja azt az egy szót, cselekedetet, ami az elesett embert boldogabbá teszi.

A gondolatok közül, így a beszélgetésből is nehezen kopnak a háborús utalások. Attila és Evelin azonban finom derüvel idézik fel a nem mindennapi

A tanulók sorversenyt rendeztek a pátyi fogyatékkal élő fiataloknak

szakmai gyakorlat felszabadult pillanatait, kisebb-nagyobb kulturális felfedezéseiket. „Annyira más a nyelvhasználat is. Kérdezték a Keltában, mit ebédeltünk: azt nem mondhattam, hogy buleszkát, mert itt nem értik, de a zsömle szó meg nem jutott eszembe. Jól nézhettem ki, ahogy azon töröm a fejem, mit ettem tíz perce.” „Meg mi például nem ilyen lágyan mondjuk, hogy <jó>. Hanem rendesen, valahogy hangsúlyosabban, hogy <jaó> legyen.”

Osztály, vigyázz – magadra és egymásra

„Segíteni bárkinek, akinek szüksége van rá” – így érti a szociális munka fogalmát Attila, aki úgy érzi, elsősorban nem újdonságokat tanult az öt hét alatt, hanem a meglévő tudása mélyült el. A háború árnyékában az összetartás napi szükségletté, a kitartás pedig „vizsgatárggyá” változik.

„Szerteágazik a figyelmed, mert koncentrálsz arra, hogy tanulj, de közben az kátog a gondolataidban, hogy mi van otthon. És hogy közben megmaradsz: igazából ez a kitartás” – mondja Evelin. Attila is hasonló küzdelmekről számol be: „A tanulással nincs gondom, mert közben csak a feladatra összpontosítok, de ha abbahagyom, bezúdul a fejembe minden más. Messengeren zaklatnak minden nap, hogy hogy vagyok, és én folyamatosan írom, hogy minden jó, minden rendben, a háborúnak pedig hamarosan vége lesz. Addig-addig mondogattam mindenkinek, hogy hamarosan vége lesz, hogy én is elhittem. Az az igazság, hogy kicsit megkönnyebbültem ettől a hazugságtól. Pedig tudtam, hogy hazugság.” Amikor azonban egy osztálytársa a szálláson épp az édesanyjával beszélt telefonon, s az asszony a vonalban azt mondta nekik, hogy „talán ott, Budapesten látjátok egymást utoljára”, Attila védtelen maradt a rátörő szomorúsággal szemben. „Akkor elfogytam.”

A szakmai gyakorlat május 27-én véget ért, a kilenc fiatal külön-külön, a maga útján tér haza Kárpátaljára vagy a Magyarországon lévő családjukhoz. Többen közülük magyarországi felsőoktatási intézményekbe felvételiztek, Attila az ELTE pszichológia szakára, Evelin pedig szintén az ELTE-n szlavisztikával foglalkozna szívesen.

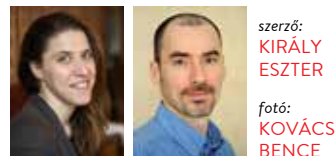
Hogy a további sorsuk miként alakul – nem tudhatja senki. De nincs okunk kétkedni abban, hogy aki csak találkozik velük, annak biztosan több árnyalattal hangsúlyosabb lesz a jó az életében.

Olyanok, mint mi, csak lebombázták a házukat

Egy rózsaszín tollal írt köszönőlevél, egy hajnali egykor a szálló ajtaján kopogtató idős ukrán asszony, egy a netről előásott török film orosz szinkronnal. Kisvakondos játszószarok, lebombáztott gyerekszobák emlékével. Nem egy rossz háborús bőrleszk, hanem a gondoskodás valóságának képkockái: jelenetek a Máltai Szeretetszolgálat Rimaszombati úti menekültszállójának három hónapjából.

szerző:
KIRÁLY
ESZTER

fotó:
KOVÁCS
BENCE

Szocreál betonmonstrum. Talán tíznél is több emelet. Egy teakonyhával, hűtővel felszerelt sörpados étkező, egy kongó, de kék-sárga és piros-fehér-zöld filcrajzoktól otthonos tér az aulában. Két épületszinten harminckilenc férőhely, kempingágyakkal negyvenöt. Üvegajtón túl mintás szőnyeg, roller, plüssök, csocsóasztal. A babzsákok közt másfél méteres kisvakondfigura méliázik: a gyerekek játszószobája üres. Ránézésre az egész egy holtseasonban tengődő turistaházra emlékeztet – bár attól függ, ki nézi. A háborúból ideérkezőknek ez hosszú hetekig a biztonság luxusát jelentette.

Az újbudai Rimaszombati út 2. szám

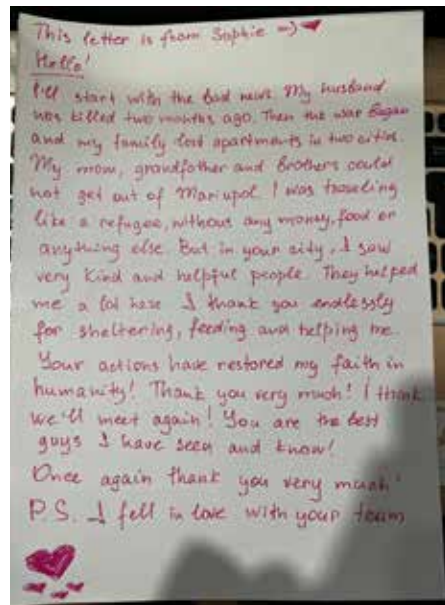
alatt – de inkább fölött – tornyosuló épületet, a volt Deák Ferenc Kollégiumot a Máltai Szeretetszolgálat nyolc éve használja alacsonykűszöbű ellátásra a téli krízisidőszakokban. A Fővárosi Önkormányzat tulajdonában álló épületre idén nem a fagy elől menedéket kereső hajléktalan embereknek, hanem másféle kiszolgáltatottságot megelőzőknek lett szükségük. Az ukrán háború kitörésével egy időben megkezdődtek az egyeztetések, egy keddi napon döntés született, és még azon a héten vasárnap, március 13-án reggel kilenckor a Máltai Szeretetszolgálat üzemeltetésében megnyílt az ideiglenes menekültszállás. Alig három óra alatt meg is telt.

A szálláson az első hetekben konkrét úticéllal rendelkező, Magyarországon áthaladó és csak 3-5 napra megpihenő

családokat fogadtak. Bíró Péter, a Rimaszombati úti hajléktalanellátó központot és az ideiglenes menekültszállást is irányító intézményvezető egy képes tájékoztatót állított össze a szállóról, amelyet a Keleti pályaudvaron és a BOK-csarnokban szolgáló máltai munkatársak meg tudtak mutatni a menekülőknek. Így a kiszolgáltatott helyzetben lévő családok biztonságérzete erősödhetett, és választási szabadságuk is megmaradt, hiszen dönthettek arról, hogy idejönnek-e. Ám mivel forgalmas közlekedési helyen, autópálya mentén található, a Rimaszombati út népszerű szálláslehetőség volt. Később változott a koncepció: április közepétől a Magyarországon maradni szándékozó családok költöztek ide néhány hétre, a letelepedésüket előkészítő időszakra.

A befogadóhelyen naponta 7 és 23 óra között szolgáló máltai csapat zöme a szomszédos máltai nappali melegező szociális munkásaiból alakult. Kondics Anna új belépő, épp márciusban kezdett volna eredetileg utcai szociális munkásként – de két héttel a munkába állása előtt „némi- leg” módosult a feladatköre, mikor Bíró Péter intézményvezető felhívta, és megkérdezte, részt venne-e a menekültek ellátásában. Kondics Anna igent mondott, és kollégáival, köztük Gyöngyösi Tamással és Simon László Zsolttal együtt vágta neki a feladatnak.

A feladatnak, amit Bíró Péter egy mondatban foglalt össze számukra: problémákat kell megoldani. Hogy a gyakorlatban ez mit jelentett, az menet közben vált világossá: vízumügyintézt, kapcsolatfelvételt követségekkel, repülőjegyfoglalást,

Az a bizonyos rózsaszín tollal írt levél

Kondics Anna első napja az utcai szolgálat helyett a menekültszállón

egészségügyi ellátás megszervezését, átlomásra kísérést, kisállatok papírjainak kérvényezését, PCR-tesztelést, de akár asztalláb-visszaszerelést, playstation-bajnokság lebonyolítását a gyerekekkel vagy más, egészen váratlan feladatok elvégzését is. „En korábban például még sohasem foglaltam repülőjegyet. De ha egy ősrégi török filmet sikerült megtalálni az ukrán néninek orosz szinkronnal, akkor minden másra is képesek vagyunk” – utal mosolyogva Simon Zsolt kollégája esetére.

Gyöngyösi Tamás ugyanis órákig böngészett az interneten, hogy a szeretett filmmel örömet szerezzen az asszonynak. Amikor elbúcsúzott tőle, a hölgy megölelte, majd széles gesztusokkal beszélt hozzá fél percig az aulában, amit Gyöngyösi Tamás bár tolmács híján nem értett, de kedvesen meghallgatott. Miután a hölgy autóbába szállt, az orosz tudását addig jól titkoló portás felvilágosította: „Tamás, téged most megáldottak!”

A kontextust tekintve ezek a kifejezések abszurdan hangoznak, de a Rimaszombati úton megszálló menekülők nagy része rendezett háttérrel, ép szociális hálóval és tartalékokkal rendelkezett, vagy ahogy Bíró Péter megfogalmazta: „Olyanok, mint mi, <<csak>> lebombázták a házukat”. Sokuk tehát bizonyos szempontból turistaként is viselkedett Budapesten, hiszen várost néztek, programokat kerestek maguknak és a gyerekeknek. Volt, aki jógázott a Rimaszombati úti szálló udvarán, egy idős hölgy pedig kulturális kedvteléséhez kért segítséget. A Bosch-kiállítást inkább nem vállalta, azt mondta, az számára túl félelmetes, ám volt jegye az Operaházba. A nyolcvanadik évéhez közel járó néni az előadást követően – akárha legszebb kollégista éveit élné – hajnali egykor okozott némi bonyodalmat a portán, hiszen jóval kapuzárás után ért haza. Őt egy alkalommal orvoshoz is kellett kísérni, és az egész napos gardírozást egy kis csomag édességgel köszönte meg Simon Zsoltnak.

Bíró Péter intézményvezető, Simon László Zsolt és Gyöngyösi Tamás (jobbról balra)

le angolul, hogy sem a férje, sem a szülei nem jutottak ki Mariupolból, és köszöni, hogy itt lehetett, mert visszaadtuk az emberekbe vetett hitét.”

Az ukrán háború a máltai munkatársak szerint sem csak az emberiség sötét oldalát fedte föl újra. „A háború első pillanatától jöttünk hozzánk az önkéntesek. Fél nappal a Facebook-csoportunk létrehozása után százan voltunk benne, az emberek jöttek, fuvaroztak, tolmácsoltak, pakoltak, játszottak a gyerekekkel, állomásokhoz kísérték a családokat. Volt, aki a gyerekekkel együtt érkezett és őt is bevonta, volt, aki a saját szőnyeget, könyveit hozta el, más a munkaideje után jött még éjszakába nyúlóan segíteni. Mondhatjuk azt a magyarokról, hogy nem ébresztenek fel egy utast a buszon garázsmenetben, de amikor igazán nagy a baj, akkor itt van több millió ember, akire lehet számítani” – mondja Bíró Péter. Gyöngyösi Tamás szerint ez még több is, mint segítségnyújtás: „Ennél nincs jobb országimázs.”

A Rimaszombati úti ideiglenes befogadóhely portásfülkéjének ablakában egy elosztón öt-hatféle töltő csüng. Praktikus apróság. Meg találó metaforája is a gondoskodó szándéknak: ezen a menedéken ezerféle kimerültség meríthessen új erőt, és a rengeteg kérdőjel ne egyenválaszt kapjon.

A hónap végén záró menekültszálláson június első hetéig négyszázötvenhét adatlap került a regisztrációs fiókba, ami négyszázötvenhét megerősödött, új pályára állított életet jelent.

Tekintélyes kötegni megkönnyebbülés.

Van, amit nem lehet elengedni

Interjú Meskó Zsolttal

Májusban Szeretet Koncert címmel nagyszabású jótékonyági gálát szervezett az ukrainai békéért és köszönetképpen a karitatív szervezetek önkénteseinek. Legújabb darabját a Madách Színházban mutatták be, önkénteskedik, és a templomi színjátás újraélesztésén dolgozik. Az egyéni és közösségi felelősségvállalás fontos témája munkáinak, magánéletének pedig rendezőként. Meskó Zsolt producer, író, rendező mesélt arról, hol találkozhat egy Aréna koncert és Kazinczy Lajos, a tizenötödik aradi vértanú.

szerző:
PARÁK
ESZTER
fotó:
KOVÁCS
BENCE

– Voltál filmkészítő, színházcsináló, rendezvényszervező, jelen időben legfőképp író. Aktív tagja vagy a pasaréti ferences közösségnek, színjátszó csoportot vezetsz a plébánián, dolgozol a jezsuitákkal, színdarabot és regényt írsz, tizenöt éve rendezed a Nemzeti Vágtát. És ez csak egy gyors felsorolás. 2003-ban egy interjúban azt mondtad, meg kell tanulnod nemet mondani. Lehet, hogy ezt mégsem sikerült igazán megtanulnod...

– Néha már sikerül. Mert a testem figyelmeztetett. De nehéz nemet mondani, főleg a jó ügyekre.

– Például olyankor, amikor éppen az új darabod ősbemutatóját próbáljátok a Madách Színházban, és jön egy háború a szomszédban...

– Először akartam szervezni egy jótékonyági koncertet ott a templom környékén. De valahogy nem ment. És egy pár héttel később jött a gondolat, hogy inkább az Arénában kellene csinálni, és akkor az beindult.

– Hogy találunk meg ezek az ügyek?

– A Szeretet Koncert például egy ima utáni gondolatból született. Az ukrán háború kérdése nagyon izgatott. Az első napokban rögtön befogadtunk menekülő családokat.

– Hogyan alakult ez? Meddig voltak nálatok?

– Az egyik család csak egy hétig, egy másik most hosszú távon ott van.

– De mi indított erre? Mert persze, sokan adományoznak, beállnak önkénteskedni, de hogy valaki megnyissa az otthonát, azért az egy komolyabb lépés.

– Szerintem ezt nem kell misztifikálni. Abban a pillanatban, amikor megnyitod az otthonodat, ilyenén nem gondolkodol. Kint voltam a Keleti pályaudvaron önkéntesként, fogadtam a határról a jezsuiták buszait, el kellett osztanom az embereket ide-oda szállásokra. És akkor pont volt egy család, akinek nem volt szállása. Négyen voltak, két nő, két gyerek. Gondoltam, mit vacakoljak még három-négy telefonnal, elviszem őket haza. Ők csak egy hétig voltak itt, aztán persze rájöttünk, hogy ez nem olyan egyszerű. Mert abban a pillanatban beköltözik a háború a lakásodba.

– Ezt hogyan kell érteni?

– A legkeményebb az volt, amikor már én is azt éreztem, hogy húha... amikor reggel kimentem az előszobába, és ott ült halászápadtan a két nő. Nézték a

netet. Lebombázták a laktanyát, ahol az egyikük férje van, 170 halott. És a férjed? – kérdeztem. Hát, nem értük meg utol... És az a fél óra pokoli, amíg ki van kapcsolva a férfi telefonja, és nem lehet elérni... Aztán felveszi, és kiderül, hogy már kimenekültek az erdőbe, és megúsztak egy térdficammal... Ezek után mit mondasz? Akkor menjünk el délután az Állatkertbe! Nem tudsz mást csinálni, mint hogy oldod őket, megpróbálsz elterelni a figyelmüket, viccelődsz, a gyerekekkel játszol, minden nap megöleled őket hosszan.

– A feleséged és a kislányaid hogy fogadták, amikor hazatértél a családdal?

– A családom is teljesen benne van. A pályaudvarról természetesen felhívtam a feleségem, közösen döntöttünk. Az első család után azt mondtuk, hogy hosszú távon átgondoljuk, mit tehetünk, mert szembesültünk azzal, hogy bejön egy olyan traumahalmaz az életedbe, ami napi szinten hat rád, és nem tudod felülírni azzal az alap szeretetérzéssel, amit adni tudsz nekik. Mert ők folyamatosan kapcsolatban vannak az otthonnal, a háborús hírekkel, a rokonokkal, a barátokkal, a halállal. Itt ők elveszettek, főleg, ha ukránok, akik nálunk is voltak Kijev környékéről, nem beszélnek a nyelvet, mindenben segítségre szorulnak. Gyakorlatilag kapsz plusz három-négy gyereket, akikkel foglalkoznod kell. Ehhez kell egy lelki erősség. És akkor a családommal közösen azt mondtuk, hogy rendben van, de csak rövid távra.

– Mégis van nálatok már hetek óta egy újabb család, és valószínűleg még hónapokig maradnak is.

– Tulajdonképpen ez egy anyagi történet. A feleségem pótmamája, aki 90 éves volt, s nagyon szerettük, elment. És ott maradt üresen a lakása. Akkor azt mondtuk, hogy ebbe a lakásba viszont hosszú távra is be tudunk fogadni családot.

– És most ki lakik ott?

Egy kárpátaljai család, akiknek nemrég, május 25-én már itt született meg a gyermeke, Veronika. Azt beszéltük meg velük, hogy fél évre teljesen ingyen és bérmentve odaadjuk nekik a lakást, amiben a Máltai Szeretetszolgálattól kapunk segítséget. A máltai befogadási programban támogatják a lakás bérleti díját.

Mi úgy döntöttünk, hogy amit bérleti díjként megkapunk, azt egyből tovább is adjuk a családnak, hogy ők gazdálkodjanak belőle. És majd fél év után újragon-doljuk, hogyan tovább. Ők kezdtől szerettek volna valamit fizetni, mert az apa rögtön elment dolgozni, de nem hagytuk, mert itt az újszülött, és ez azért most teljesen más, mint egy egyszerű albérlet. Most meg kell erősödniük. De szerintem ez teljesen természetes. Elment a 90 éves szerettünk, jött egy másik család, és megszületett a gyerek. Ez egy anyagi történet, amelyben jó benne lenni.

– Olyan magától értetődő természetességgel beszélsz a segítségnyújtásról, a felelősségvállalásról. Ez mindig is az életed része volt?

– Kaptam otthonról egy jófajta nevelést, természetes volt, hogy segítünk. Az én családom sem volt jómódú, a szüleim sok segítséget kaptak, hogy megte-remtsék az alapokat. Én egy háromszobás albérletbe születtem, ami ugye egy lakás volt, de minden szobában mások laktak. Nem volt kérdés, hogy segítünk másoknak. Sok kortársunkhoz hasonlóan nekem is gyakran mondták, hogy ha rossz leszek, beadnak a javítóintézetbe. A szocializmusban ez gyakori mondas volt, de van egy barátom, akinek az apja valóban megbeszélte egy intézet vezetőjével, és bevitte egy napra a saját fiát. Ő ezt azóta sem heverte ki. Engem az apám nem vitt el a javítóintézetbe, de elkezd-

tem érdeklődni, hogy mi ez, kik kerülnek oda. Amikor tizennyolc-húsz éves voltam, elkezdtem utánaolvasni, és megtudtam, hogy többfajta van, köztük az olyan nevelőintézet, ahol árva és szüleik nélkül élő gyerekekről gondoskodnak. Ekkor találtam rá Fótra. Amikor az első vállalkozásomat alapítottam, elhatároztam, hogy segíteni fogok nekik. Vittem segélyt, megismerkedtem a gyerekekkel, és megkérdeztem, mikor van a legnagyobb szükség a segítségre. Kiderült, hogy karácsonykor, mert mindig van negyven-ötven gyerek, akiknek tényleg nincs senkije, és bent töltik az ünnepet. Kitaláltam, hogy december 25-én bérlek egy buszt, és elvisszük a gyerekeket színházba, vacsorázni egy étterembe, és egy budapesti városnézésre. Ezt csináltam több mint húsz éven keresztül, amíg működött a Fóti Gyermekváros.

– És ennek az élménye sok más hasonlóhoz vezetett.

– Persze, mert akkor ott rengeteg cigány származású gyerekkel megismerkedtem. Elkezdtem támogatni ilyen alapítványokat, elmentem cigány gyerekek táborába segítőnek, utána azt a falut, ahol ez a tábor volt, anyagilag is támogattam, segélycsomagokat vittem oda. A ferences kapcsolat révén a Kárpátaljai Ferences Missziót évtizedekig támogattam. Ez egy nevelési minta vagy egy alapérzés, hogy ha problémával találkozom,

Hatezer ember előtt közel száz művész lépett színpadra a Szeretet Koncerten

akkor segíteni kell. Ha fekszik egy ember az utcán, akkor azt nem kerüljük ki, hanem odamegyünk, elsősegélyt nyújtunk.

– Visszatérve a jelenbe, tehát eldöntötted, hogy az Arénában legyen egy nagy koncert. Hogyan tovább?

– Hiszek abban, hogy a legjobbat akkor tudjuk tenni egy ügyért, ha a saját területünkön cselekszünk. Kialakult a fejemben egy nagyszabású segélykoncert ötlete. Beszéltem Ács Petivel, az Óbudai Danubia Zenekar ügyvezetőjével, hogy csatlakoznának-e, amire rögtön igent mondott. Jött a Demján Sándor Alapítvány, konkrétan Demján Sándor özvegye, Lídia, aki azt mondta, hogy ha az Aréna kapcsán költségek merülnek fel, akkor azt ő állja. És azt éreztem, hogy ez egy jó út. Hívtam a segélyszervezeteket, és mindenki nagyon lelkes volt, mert ez egyúttal az önkénteseknek is lehet egyfajta köszönetnyilvánítás. Hívtam a művészeket és a technikai szolgáltató csapatokat, mindenki igent mondott. Összejött egy nagyon magas művészi színvonalú csapat, és az lepett meg minket, hogy ezzel nem akart foglalkozni a média. Ebben talán benne volt az is, hogy elértünk a háritás szakaszába. Győri-Dani Lajos máltai ügyvezető alelnök mondta még a háború első-második hetében – és akkor döbbenet hallgattam –, hogy minden ilyen válságnak szakaszai vannak. Az első két hétben mindenki segíteni akar. Ez a harmadik hétre ér a csúcsra, ott van egy stagnálás, majd egy visszaesés az ötödik hétig, és a hatodik héten pedig megjelennek az ellenhangok. Azt mondják az emberek, hogy ez nem a mi problémánk, hagyjanak minket békén. Mindenki próbál hátralepni, és élni a saját életét, mert már nem bírja elviselni ezt a terhelést...

– Épp ez utóbbi időszakban kezdtétek el szervezni a koncertet...

– Igen, és valószínűleg ez volt érezhető a médián is, a támogatói jegyeladásokon is. De azért ott volt 6-7 ezer ember. És szerintem egy csodát éltünk meg.

– És közben adományt is gyűjtöttetek két kárpátaljai gyermekotthon javára. Sok szó esett akkor arról, hogy szabad-e egy színpadra állítani ukrán és orosz művészeket, mert milyen békét támogatnak azok, akik ezt tesszik. Milyen békét támogatott ez a koncert?

”
Igent kell mondani,
ebből születhet
krisztusi tett

– Azt gondolom, hogy a művészet mindig az igenmondásról szól. Tulajdonképpen ebben hasonlít a krisztusi tetterre, hogy elsősorban igeneket mondunk, és csak a bűntől határolódunk el. Ez a koncert is az igenmondások alapján született. Az orosz és az ukrán művész színpadi közös jelenléte a béke reménysugara. Mert ha a művészek a barikádok fölött kezdet tudnak fogni, akkor ez olyan szereteterő, ami ki tud sugározni azok felé is, akik éppen a barikád két oldalán vannak. Egy alkotó számára ez a közös jelenlét nem arról szól, hogy elbagatelizálnánk az egyik oldal felelősségét, és hogy gyilkosok és áldozatok között bocsánatkérés nélkül próbálunk álbékét sugallni, hanem a reményről szól. Arról a reményről, hogy annak ellenére, hogy ezek az országok hadban állnak, mindkét oldalon vannak olyan emberek, akik a békét közösen óhajtják, és hajlandóak egymásnak kezét nyújtani, és ezt erősíteni kell. És nagyon büszke vagyok arra az orosz és ukrán művészre, aki vállalta, hogy közösen fellép egy színpadra, és egyszerűen fantasztikus volt, ahogy ők játszottak.

– Több erős, jelképesnek tekinthető pillanat volt a Szeretet Koncerten.

– Amikor elképzelsz valamit, akkor van egy víziód, és az a gyönyörű, hogy

ami megszületik, az sokkal több lesz annál. Azt senki nem képzelte el, hogy milyen ereje van annak, amikor a nyolc segélyszervezet, amelyik a terepen együtt dolgozik, együtt megjelenik a színpadon. Vagy ahogy a nyolc segélyszervezet vezetője egymás után beszél két-két percet videóüzenetben. Utána mondták, hogy még soha nem látták őket így együtt. Ugyanígy olyan művészek, akiket nem látsz együtt máskor, együtt zenéltek, egymás kezét fogva hajoltak meg. Mindegyik azt mondta utána játékosan, hogy Zsolt, mikor lesz ilyen koncert legközelebb?

– És közben ott volt több ezer olyan önkéntes, aki február 24. óta gyakorlatilag éjjel-nappal a menekülő emberekért dolgozott. Neked milyen személyes tapasztalatod van az önkéntességről?

– Szerintem az önkéntesség a közösségben való gondolkodást jelenti, hogy túllépek a saját érdekeimen. Ha ez egyszer megtörténik, akkor már ezen az úton tudsz haladni. És akkor mindegy, hogy milyen fórumon vagy milyen szervezetnél csinálod, vagy hogy az utcán lépsz oda valakihez és segítesz, vagy az esti imában imádkozol érte, vagy befogadsz családot. Szerintem egyszer kell átlépni ezen a határon, és megérezned ennek a közösségben való létezésnek az

erejét és felelősségét. Nekem mindig az az alapgondolat, hogy mi lenne, ha én lennék a túloldalon. És ehhez nem kell hívónek lenned. Azért az segítség persze, ha elmélyedsz az Istennel való viszonyodban, és látod, hogy ez ott van az alaptanítások között. És amikor ott vagy benne, akkor megtapasztalod, hogy ez óriási öröm is. Hordozod a drámáját és az örömét is. Mert mekkora öröm, hogy született egy gyermek! Szívet melengető érzés, hogy van Veronika, és hogy abban

a kiságyban alszik, amelyikben a mi gyerekeink is aludtak. Azért ezt nagyon jó megélni. Valódi ajándék. Igent kell mondani, ebből születhet a krisztusi tett.

– Az áprilisban a Madách Színházban hatalmas sikerrel bemutatott darabodnak, A tizenötödiknek is egyik fontos kérdése az igenmondás. Öt éve dolgoztatok Derzi György zeneszerzővel az 1848–49-es szabadságharcot Kazinczy Lajos, a tizenötödik aradi vértanú életén keresztül bemutató musicalen. Mit tanultál az évek során Kazinczytól, ettől a fiatal ezredestől?

– Ezen még nem gondolkoztam. Különös, hogy gyerekkoromban úgy képzeltem a hőseket, hogy feláldozzák az életüket, ha az kell...

– Erre ő a darab tizedik percében élneklí, hogy tévedés történt, még élni akarok...

– Igen! Itt van ez 28 éves férfi, akit elfognak, és nem akar meghalni. Hogy van ez? Menti az életét! Egy 48-as hős?! Ez a kontraszt döbbenetes. Elfoglalja Nagysallót úgy, hogy ágyútűzben leszáll a lóról és gyalog vezeti a szuronyrohamot, aztán a tárgyaláson meg menteti magát. Alapvetően ez izgatott. Nagyon tiszta hite volt, például abban, hogy jót tesz, ezzel szolgálja a hazáját. Egy katonai zseni volt, és józanul nézte, mi a feladat. Például felállítani az utászszázalóaljat. Hitt a céljaiban, és átértette az egyéni felelősségét. Többször volt olyan, hogy feladtam volna ezt a darabot. Megkerestünk színházakat, de sehova nem kellett. Csüggedtem. És egyéb ügyek kapcsán is többször van bennem, hogy feladom.

De ha mélyen nagyon hiszel valamiben, ha tényleg van egyfajta küldetéstudatod, és a Jóistennel is tisztázott, hogy rendben van a dolog – mert nagyon fontos, hogy kikerüld az ego csábítását –, akkor ki kell tartani végig. Akkor is, ha lelőnek, ha börtönbe zárnak, ha nem fogadnak el. Mert azt az ajándékot kaptad, hogy felmutasd az Igazság egy részletét. Felelősséged van. Eddig tizenkilencezer ember látta a darabot. Ha Gyurival feladjuk pár évvel ezelőtt, amikor egy igazgató azt mondta, hogy ez nem fog kelleni a közönségnek, akkor tizenkilencezer embernek most nem lenne öröme benne. De ugyanígy a Szeretet Koncertnél is, ha feladom, vagy hallgatók azokra a szíréhangokra, hogy ezt nem kell megcsinálni, akkor az a hat-hétezer ember, aki ott volt, nem éli át azt a lúdbőrözös pillanatot, hogy valami csoda született. Vannak ügyek, amelyeket el kell engedni, de van, amit nem lehet elengedni. És alázatot tanultam. Mert ezeknek a tiszteknek, férfiaknak volt alázata. Kazinczynak is és a tizenháromnak is. Hittek az ügyben, és azt is elfogadták, hogy az ügy elbukott, és abban az ügy-elbukásban is tudtak szabadok maradni. Ez nagyon szép. A tizenhárom aradi vértanú a halála pillanatában is mind szabad volt, és ettől volt félelmetes az erejük, és ez az erő hat ma is. Szerintem erre tanítanak ők, hogy alázattal és hittel, végig kitartva meg lehet teremteni a szabadságot akkor is, hogyha éppen minden ellened szól.

Hit és felelősség: A tizenötödik című musical a Madách Színházban (Fotó: Parák Eszter)

Az ukrajnai máltai szervezetek válasza a háborús krízisre

Ukrajnában három városban működnek a Máltai Rend szeretetszolgálati Lembergben, Beregszászon és Ivano-Frankivszkban. Mind a három egység azonnal mozgósította magát a háború kezdetén, és valódi máltai szellemiséggel segítették a bajbajutottak, főleg a belső menekültek és lakóhelyüket, megélhetésüket elvesztett embereket.

Beregszász. A Beregszászi Járási Máltai Szeretetszolgálat a háború kezdetétől részt vett a határszolgálatban, ez a tevékenység azonban május folyamán leépült. A legfontosabb cél a helyben maradás és a visszatérés lehetőségének megteremtése lett, ezzel összefüggésben az adományok gyűjtése és biztonságos célba juttatása. A határmenti raktár, amelyet a szervezet március óta üzemeltet, folyamatosan fejlődik. A tárgyi támogatások főleg a Magyar Máltai Szeretetszolgálattól, a német alapítványoktól, magyar, német és amerikai vállalatoktól, az olasz máltai szervezetektől, a szatmárnémeti Máltaiaktól, a Johannita Rendtől és a Felebarát Alapítványtól érkeznek.

Március eleje óta közel 180 önkéntes fordult meg a beregszászi szervezetnél. Főleg raktári feladatokban vesznek részt: szortíroznak, árut mozgatnak, és részt vesznek az adományok kiszállításában. Az önkéntesek között többen speciális szakmai tudással járulnak hozzá a szervezet működéséhez. A Plog Consulting logisztikai tanácsadó csapata folyamatosan működik a beregszászi kistérségben. A Plog Consulting logisztikai tanácsadó csapata folyamatosan működik a beregszászi kistérségben. A Plog Consulting logisztikai tanácsadó csapata folyamatosan működik a beregszászi kistérségben.

Májusban elindult a szociális segélykártya program, melynek keretén belül közel 1000 db egységcsomagot adtak ki. A program egyelőre a beregszászi kistérségben működik. Babják Zoltán polgármester köszönetét fejezte ki a Máltaiaknak. „A szociális kártya ihletét a Máltaiaknak köszönhetjük, nekünk csak adaptálni kellett a megfelelő programba.” A kártyát belső menekültek és helyi rászorulóknak adják,

így áttekinthetővé és könnyen koordinálhatóvá válik a rendszeres segélyosztás. A rendszer kialakításához és az adminisztrációhoz jelentős támogatás jött különböző helyekről. A árukészlet gyors változása és a gyakori emberhiány viszont továbbra is fennakadásokat okoz.

„Eddig 540 tonna adományt fogadtunk, ebből több mint 350 tonnát juttattunk el programjaink keretén belül a rászorulóknak” – mondta június elején

Önkéntesek a beregszászi raktárban

a beregszászi szolgálat vezetője, Makuk János. „A világ minden tájáról érkeznek adományok, amelyeket nemcsak Kárpát-alja, de a kríziszóna területeire is igyekszünk eljuttatni.”

Lemberg. A máltai szervezet a háború kezdete óta végzi szolgálatát a lembergi vasútállomáson, ahol rengeteg az átutazó menekült. Szeretkonyhát, segélyosztó pontot, tanácsadó pontot, éjjeli menedéket, egészségügyi és pszichológiai gondozópontot üzemeltetnek, részben a Malteser International segítségével. Júniusban nyári tábor rendeztek Lemberg környékén kb. 170 menekült gyereknek.

Ivano-Frankivszk. A térségben működő máltai szervezet fenntartja elsősegély-képzését, amiben már a háború előtt is aktív volt, részben a nemzetközi Renovabis támogatásával. Ezenkívül a Malteser International támogatásával pszichológiai támogatást nyújtanak a belső menekülteknek. Dinamikus káplánjuk, Andrij Zaliszkij a COVID-időben elkezdett rendszeres online imaórát most a háborús helyzetben újraélesztette: mindennapos lelki tevékenységéért Pro Merito Melitensi kitüntetést kapott a Rendtől.

Az ukrajnai máltai szervezetek a humanitárius adományok gyűjtésére és szétosztására fektetik a hangsúlyt. Beregszászon inkább a kárpátaljai belső menekültekre fókuszálnak, Lembergben a helyiekre és a kijevi térségre figyelnek, Ivano-Frankivszkból pedig elsősorban a déli és keleti részek szükségleteire reagálnak. Kharivtól Juzhno-Ukrainszkgig 50-60 város kapott, vagy kap máltai segítyt. Fontos az egészségügyi támogatás is: többek közt tíz mentőautó érkezett németországi adományozóktól a lembergi, ivano-frankivszki és kharkivi térségbe.

A háború előtt is végzett tevékenységek között különös hangsúlyt kapnak a szeretkonyhák, ezeket mindhárom egység tovább működteti a helyi menekültek, átutazók vagy rászoruló, főleg idős és magányos emberek ellátására. Más tevékenységeiket is igyekeznek folytatni, ilyenek például a halmozottan fogvatékos embereket fejlesztő foglalkozások Beregszászon.

Június elején Antonio Gazzanti Pugliese di Cotrone, a Szuverén Máltai Lovagrend ukrajnai nagykövete végiglátogatta a három egységet. Beregszászon a nagykövet megtekintette a Bethlen Gábor Líceumban működő menekültközpontot, majd megjegyezte: „Nagyon nagyra értékelem, hogy

Szociáliskártya-rendszer segíti az adományok kiosztását a beregszászi kistérségben

mindenki ilyen nagy mértékben támogatja az ide érkező menekülteket.” Látogatása végén így nyilatkozott: „Hálásan köszönöm szolgálatukat, amelyet nagy profeszionalizmussal és szeretettel végeznek.”

A három szeretetszolgálat autonóm módon, de a lembergi szervezet koordinációja alatt működik, Мальтійська служба допомоги (Ukrán Máltai Segélyszolgálat) név alatt. Miután Ukrajnában nincs a Lovagrendnek nemzeti szövetsége, így a három egység a Rend és a kormány közti bilaterális megállapodás keretében, és szomszéd országbeli rendi ispotályosok és isze alatt dolgozik: a lembergi és az ivano-frankivszki a német szövetséghez, a beregszászi pedig a magyar szövetséghez kötődik.

Szerzők: Schumicky Mária és Piazza-Georgi Barbara

Elsősegély vizsga Ivano-Frankivszkban

A Lovagrend nagykövete meleg levest oszt Lembergben

Megjelent a Máltai Tanulmányok új lapszáma

Pedagógia és nevelés címmel jelent meg a Máltai Szeretetszolgálat negyedévente jelentkező tudományos folyóiratának idei első száma. A Máltai Tanulmányok új lapszámához kapcsolódva kerekasztal-beszélgetést rendeztek, melyen a tudományos értekezések témáit aktuális közéleti vonatkozásban mutatták be a jelen lévő szerzők.

A kerekasztal résztvevői: Solymári Dániel, Thaisz Miklós, Várszegi Asztrik és Kaposi József

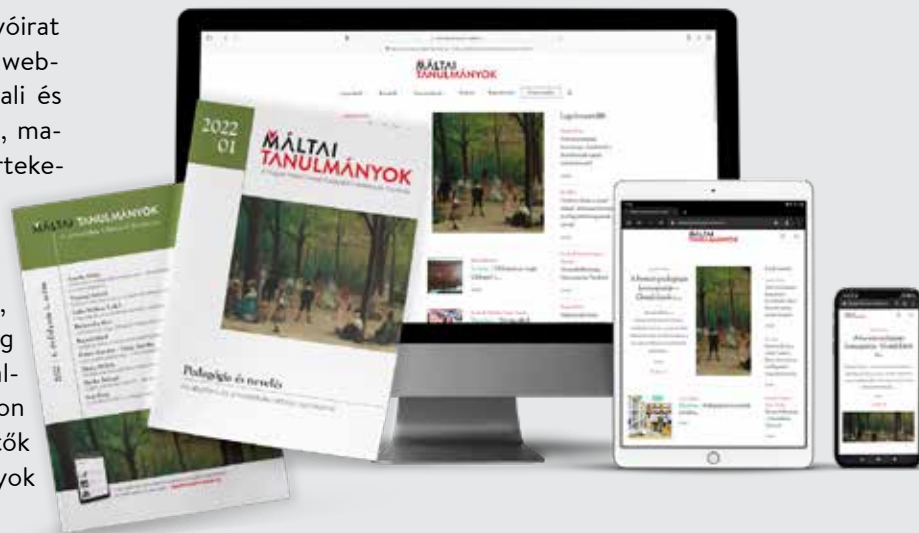
Milyen pedagógiai értékekre és jó hagyományokra építhet a jövőben az oktatáspolitikai? Mennyiben tér el egy zsákfaluban tanító pedagógus munkája egy bencés iskola tanárának feladataitól? Ezek a kérdések is felmerültek a Máltai Tanulmányok folyóirat új lapszámát bemutató kerekasztal-beszélgetésen június 22-én. Az eseményen Solymári Dániel, a tudományos folyóirat főszerkesztője, a Máltai Szeretetszolgálat nemzetközi kapcsolatokért felelős szakmai vezetője kérdezte a vendégeket.

A kerekasztal-beszélgetés résztvevői a Máltai Tanulmányok közoktatásról szóló lapszámának szerzői voltak. Várszegi Asztrik pannonhalmi emeritus főapát (aki a lapban a keresztény istentisztelet pedagógiájáról és a „példakövetikáról” adta közre gondolatait) a bencés iskolák tapasztalatait osztotta meg a hallgatósággal, és beszélt továbbá az állam által az egyházra bízott intézmények átvételkor felmerülő kérdésekről. Kaposi József, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanára,

(aki a történelemtanítás tartalmával szembeni központi elvárások változásairól készített széljegyzeteket a folyóiratban) a beszélgetés során kiemelten szólt a pedagógiai értékekről, a tanárok szakmai autonómiájáról, valamint kitért arra, hogy a Nemzeti alaptanterv készítésekor nem lenne szabad kihagyni a tervezésből a pedagógusokat, szakszervezeteket, szakmai egyeztető fórumokat, hiszen nélkülük az alapidokumentum nagyon távol fog esni a megvalósíthatóságtól. Thaisz Miklós, a Máltai Szeretetszolgálat Iskola Alapítvány vezetője (aki a nehéz helyzetű településeken működő iskolákban zajló pedagógiai innovációkról írt tanulmányt) részletesen beszélt arról, hogy az Iskola Alapítvány számára a legfontosabb alapelv a személyközpontú működés. Annak érdekében, hogy megfelelő segítséget tudjanak nyújtani a pedagógusoknak ahhoz, hogy ők is a legjobbat adhassák a gyerekeknek, személy szerint kell ismerniük minden munkatársuk igényeit, képességeit, nehézségeit, ahogy ők is ismerik minden diákjukat és azok családját. Mint a máltai alapítvány elnöke elmondta, a keresztény pedagógia volt az első igazán személyközpontú tanítási módszer, melyet kiegészít a Máltai Szeretetszolgálat sajátossága: a jelenlét. Ezzel az összetett szemlélettel a fogantatástól a foglalkoztatásig kísérik a máltai segítők, köztük a pedagógusok is, a legszegényebb településeken élő gyerekeket.

Tudományos tartalom, olvasóbarát megjelenés

Megújult a Máltai Tanulmányok tudományos folyóirat weboldala. Az új www.maltaitanulmanyok.hu webcímen elérhető oldalon minden eszközön, asztali és táblagépen, valamint telefonon is kényelmesen, magazinos formában olvashatóak a tudományos értekezések. A honlap egyszerűen átlátható, rovatok vagy szerzők alapján is kereshetnek az olvasók a tanulmányok között. Emellett nemcsak olvashatók, de meg is hallgathatók a megjelent írások, hiszen a site teljesen akadálymentes, ami jelenleg egyedülálló a tudományos folyóiratok digitális változatait megjelenítő felületek között. Az oldalon továbbá nyomtatott formában is megrendelhetők a harmadik évfolyamát kezdő Máltai Tanulmányok eddigi összes lapszámát tartalmazó kötetei.

A NEM MEGY NEKEM NEM VÁLASZ

szerző:
ROMHÁNYI
TAMÁS

Ugron Imre a Szuverén Máltai Lovagrend Budapestre akkreditált nagykövete hat évig képviselte a máltai ügyeket a diplomáciában. Hivatali tevékenységéért, valamint az elesettek, a betegek és a rászorulóknak önzetlen szolgálatáért Áder János köztársasági elnök a Magyar Érdemrend középkeresztjét adományozta Ugron Imrének. A Szuverén Máltai Lovagrend korábbi nagykövete májusban a Máltai Podcast vendége volt.

- Nagykövetségem sem maradt ki a munkából a konkrét segítségnyújtás. Az egyik szervezője voltál a bejrúti robbanás után indított magyar segélyszállítmánynak.

- Amikor megtörtént a robbanás, arra gondoltam, itt kellene valamit csinálni. Bevonam pár barátot, pár ismerőst, bekapcsolódott az ÉRME Hálózat is, hogy egy negyven láb hosszú tengeri konténert

adományokkal tele eljuttassunk Libanonba. A Malteser Internationalnál azt mondták, Imre, ez reménytelen. Ne nyúlj hozzá, nem fog menni. Na, a nem megy nekem nem válasz. Akkor meg akarom mutatni, hogy megy. Beszéltem a libanoni nagykövettel, hogy mi kellene a leginkább. Azt mondja: üveg. Mert senki nem gondol arra, hogy hány száz lakás sérült meg, hány millió ablak tört ki. Magyarországról üveget szállítani Libanonba, arra nem voltam hajlandó, de a konténerbe beletettünk, 36 komplett ablakot, kerettestül, üvegestül. Így 36 lakásnál legalább egy szoba volt, ami megint be volt üvegezve és lehetett lakni. Szeptemberben elkezdünk gyűjteni, gondoltuk, hogy karácsonyra lent lesz, de csak március elején ért oda. Amikor odaért, akkor a katonaság lefoglalta. Eltartott egy hétig, míg a libanoni Máltai Szövetség és az ottani segélyszervezet el tudták hozni a katonaságtól, és ki lehetett osztani.

- Kerestem rólad néhány fotót. Az egyik emblemikus fotón Imre atyával álltok egy

Volkswagen előtt, aminek az ajtaját átütötte egy repesz. Hol készült ez a fotó, és mi történt éppen?

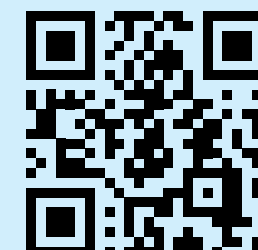
- Ez 1992-ben a délszláv háború alatt történt, mikor Imre atya tárgyalt a szerbekkel, hogy ki lehessen menteni gyerekeket, időseket, betegeket. Akkor éppen Eszéken evakuáltuk a kórházat, öregotthonokat, és a kezdő tárgyalás alatt az Eszéki Polgármesteri Hivatalban, ameddig mi bent tárgyaltunk, egy aknát belőttek a fötérre, és az lyukasztotta ki az autót. Az a két darab, ami befürödött az autóba, még a mai napig megvan nekem, mint emlék és epoxiba akarom foglaltatni.

- És Ugron Imre most ismét máltai önkéntes lett. Vagy tévednék?

- Most azon töprengök, hogy mit fogok a jövőben csinálni. A Jóisten olyan egészséget adott nekem, amivel még bírom. És dacára annak, hogy idén töltöm a 80. éveimet, még mindig nem vagyok az, aki már csak kívülről nézné, hogy mi történik. Ott vagyok, ahol szükség van rám, és igyekszem segíteni.

Olvassa be a kódot és nézze meg a Máltai Podcast összes adását egy helyen!

A Máltai Podcastban a máltai közösséghez tartozó emberek mesélnek választásaikról, döntéseikről, a sorsukat meghatározó fordulópontokról. Történetek első kézből a másik emberért végzett szolgálatról. A műsort az EWTN katolikus hálózat budapesti stúdiójában rögzítik. Műsorvezető Romhányi Tamás, rendező Mózes Anita. A kéthetente szerdánként friss adással jelentkező Máltai Podcast nézhető a YouTube-on, hallgatható a Spotify-on, de fogyasztását leginkább a <https://podcast.maltai.hu> oldalon ajánljuk.

képriport

Ötrégiós játékok a Balatonnál

foto:
MAJOROS
ÁRPÁD CSABA

Az olimpiai játékok mintájára rendeztek öt sportágból álló versenyt a legszegényebb falvakból érkező gyermekeknek karitatív szervezetek. Az eseményre huszonhat felzárkózó településről összesen 120 versenyző érkezett a helyi sportfoglalkozásokat vezető edzők és segítők kíséretével. A Zamárdiban szervezett táborot egyúttal önfedelt vakációnak is szánták a házigazdák, hiszen sok gyermeknek ez volt élete első nyaralása.

szolgálat

Megtalált tehetségek

Megmutathatták képességeiket és sikerélményt szerezhettek azok a felzárkózó településeken élő gyerekek, akik részt vettek a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Iskola Alapítvány által szervezett tehetségkutató versenyen. A Gyöngyösön megrendezett döntőben tizennégy településről ötvenöt diák mérte össze versmondó és tánc tudását.

„Igyekeztünk biztosítani egy olyan fórumot, ahol felzárkózó településeken élő gyerekek is szerezhettek sikerélményt, ahol megmutathatják magukat, és azt, amiben igazán jók” – indokolta Thaisz Miklós, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Iskola Alapítvány vezetője a máltai tehetségkutató verseny megszervezését. Hozzátevé, az volt a céljuk, hogy minél több gyereket megmozgassanak, mert tapasztalataik szerint a leghátrányosabb helyzetű településeken élő gyerekekhez nem feltétlenül jutnak el az országos verseny lehetőségek. Thaisz Miklós abban egészen biztos, hogy a táncban szinte verhetetlennek lennének a kistérségi versenyek fiataljai, de a versmondás és a képzőművészet kategóriában is megmutatkozna a tehetségük. „A máltai oktatási intézményekben abban hiszünk, hogy mindenki tehetséges valamiben, és ez a tehetség sugárzik, akkor is, ha az utolsó pad sorban ül a gyerek. Fontos, hogy visszajelzést kapjanak, megerősítést, és átéljék,

milyen, amikor nekik tapsolnak, nekik van sikerük.” A lefektetett célok mellett kimondatlan célja is volt a tehetségkutatónak, mégpedig hogy a felzárkózó települések iskolásai megismerjék egymást és tudjanak kapcsolatokat építeni. Azok a jótanácsok és dicsérek, amiket a gyerekek a zsűritagoktól kaptak, életre szóló útravalóul is szolgálhatnak.

A tehetségkutatót a Felzárkózó települések program általános iskoláiban tanuló diákok számára hirdették meg, nevezni két korcsoportban, az 5–6., valamint a 7–8. évfolyamos diákok által előadott produkciókkal lehetett versmondás, hagyományörző tánc, illetve képzőművészet kategóriákban. Ez utóbbi témája volt: „Le-gyen békesség közöttünk mindenkor.”

A verseny első fordulójában a beérkezett összesen több mint száz pályázatot – videofelvételeket és fényképeket – bíralták el. A Gyöngyösön, a Máltai Szeretetszolgálat Károly Róbert Szakképző Iskola és Gimnáziumban megrendezett döntőn tizennégy településről (Nyírkáta, Tiszabó, Litke, Penészleke, Gyulaj, Nyírpilis, Tárpa, Ludányhalászi [Nógrádszakál], Tuzsér, Drávafok, Nyírmihálydi, Told, Tiszabura) összesen ötvenöt gyerek adta elő produkcióját a szakértő zsűri előtt.

A versmondás kategóriában a kisebbek között a győztes Gyetyinás Boglárka (Nyírpilis) lett, aki Száváné Szabó Éva *A cigányok könnye* című versét adta elő. A második helyezést Varga Gusztávnak (Nyírpilis), a harmadikat Ludányi Dánielnek (Ludányhalászi/Nógrádszakál) ítelték. Szurok Laura különdíjat kapott. A nagyobbak közül az első helyezést Berki Géza (Tuzsér) érdemelte ki, aki József Attila *Mama* című versét szavalta el. A második helyezett Pápai Szimonetta (Drávafok), a harmadik Kovács Sándor (Nyírpilis) lett, különdíjat pedig Varga Noéminek (Tárpa) adott a zsűri. A hagyományörző tánc kategóriában a tuzséri gyerekek diadalmaszkodtak, a második helyezett Nyírkáta, a harmadik pedig Nyírpilis tánccsapata lett.

Az Iskola Alapítvány jövőre is meghirdeti a tehetségkutatót a Felzárkózó települések program általános iskoláiban, és a tervek szerint készülhetnek az alsósok is.

szolgálat

A veszélyben sem önmagukra gondoltak

A Magyar Máltai Lovagok Szövetségének ajánlásával a Magyar Máltai Szeretetszolgálat százötven munkatársa és önkéntese vehette át a Szuverén Máltai Lovagrend által alapított Koronavírus Elleni Védekezésért Érdemérem kitüntetést júniusban. A kitüntetéssel világszerte azon munkatársak és önkéntesek szolgálatát ismeri el a Lovagrend, akik a koronavírus-járvány idején kiemelkedő teljesítményt nyújtottak, és saját egészségüket is kockáztatták a koronavírus elleni védekezésben. A díjazottak névsora és az átadásokról készült képek megtalálhatók a Máltai Szeretetszolgálat weboldalán.

Olvassa be
a kódot
és nézze meg
galériánkat
a díjazottakról!

Egységcsomagokat kaptak az óvodások

Európai uniós és hazai forrásból jutottak az óvodába járáshoz szükséges alapvető fogyasztási cikkekhez a Felzárkózó települések programban megnevezett 300 településen élő, óvodai nevelésre kötelezett gyermekek.

Az egységcsomagok a Rászoruló Személyeket Támogató Operatív Program keretében jutottak el a Felzárkózó települések programban megnevezett 300 településen élő, óvodáskorú gyermekekhez. A 959 718 527 Ft, 100%-os intenzitású támogatás felhasználásával a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Egyesület 2021-ben tavasszal és ősszel egységcsomagot, 2022-ben pedig vitamincsomagokat szállított a gyermekeknek.

A program célcsoportját azok a gyermekek alkották, akik a Felzárkózó települések programban nevesített településeken a 2020/21-es nevelési évben, illetve a 2021/22-es időszak őszi félévében óvodáskorúak voltak.

A beszerzett termékekből a Máltai Szeretetszolgálat budapesti, Határ úti raktárbázisán állítottak össze egységcsomagokat,

ezeket 17 gyűjtőpontra (melyből 11 a Máltai Szeretetszolgálat, további 6 pedig az együttműködő partnerszervezetek által kijelölt helyszínen) szállítottak a programban résztvevő szervezetek munkatársai és önkéntesei.

A csomagok tartalma többek között: fogkrém, fogkefe, kézfertőtlenítő, nedves törölkendő, folyékony szappan, vitaminok, játék, ovis táskák, tornaszák, kulcs, polár takaró, ágynemű volt, ezen felül a téli csomagba került sapka, sál és kesztyű is.

A célcsoport elérésében a települések óvodái működtek közre, az együttműködő partnerek és az óvodai intézmények gondoskodtak a csomagok gyermekeknek (illetve azok törvényes képviselőinek) történő átadásáról. Azokon a településeken, amelyeken nem működik óvoda, a helyi önkormányzatok, illetve a védőnők segítettek az óvodáskorú gyermekek elérésében.

A RSZTOP-2.1.2.-21-2021-00001 számú projekt az Európai Unió támogatásával valósult meg.

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYAEurópai Unió
Leginkább Rászoruló
Személyeket Támogató
Európai Segítségnyújtási Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

„Ne félj, mert megváltottalak!” – zengtek csillogó szemmel. „Most csak engedem, hogy szeressen az Isten” – mondták aztán egymás mellett szorosan állva, megilletődötten. A május 29-i templombúcsú szentmiséjén, a gyulai katolikus templomban tizenhét gyermek járult először szentáldozáshoz.

„Most akkor a testvérem a mennyben, ő is látta?”

A Máltai Szeretetszolgálat Iskola Alapítványa fenntartásában működő Galló József Általános Iskola felső tagozatos tanulói januártól intenzíven készültek az ünnepi alkalomra. Közülük nyolcan egy héttel korábban a keresztség beavató szentségében is részesültek. A hetente négy órás csoportfoglalkozásokon a fiatalok evangéliumi történeteken, játékos témafeldolgozásokon keresztül ismerkedtek nemcsak a legfontosabb jézusi tanításokkal, de saját életük lelki vonatkozásaival is. Egy liturgikus szövegeket, alapimádságokat tartalmazó könyv is segítségére volt a hit kérdéseivel egyre lelkesebben foglalkozó gyerekeknek.

A készület személyességét például az adta, hogy az egyirányú ismeretátadás helyett a gyerekek elmélyülhettek az őket foglalkoztató témákban is, amelyek nem egyszer egészen felnőttpróbáló, súlyos lét-kérdések voltak. Egy kisdíák, aki a bátyját balesetben veszítette el a közelmúltban, a keresztelés napján ezt kérdezte: „Most akkor a testvérem a mennyben, ő is látta, hogy engem megkereszteltek?”

A gyerekek sokat énekeltek, és folyamatos lehetőségük volt a kapcsolódásra. Ez a bensőségesség az elsőáldozási szertartáson, a szentáldozás utáni imádságban is megmutatkozott: a gyerekek Túrmezei Erzsébet *Ha nem teszek semmit* című versét imádkozták el.

Az elsőáldozási misét a helyi plébános, dr. Hegedűs János celebrálta. Ahogy az egy héttel korábbi keresztelési szertartáson, ezen az ünnepségen is érződött, hogy a gyerekek valóban értik, hogy itt most valami fontos dolog történt. A tanárokat és szülőket örömmel és megilletődöttséggel töltött el, hogy a gyerekek a maguk módján milyen komolyan készültek az elsőáldozásra, az azt megelőző szentgyónásukra, vagy milyen szeretettel énekeltek kedvenc éneküket: a *Ne félj, mert megváltottalak!*

Engedjétek hozzám őket!

szerző:
SÁNDOR
BERTALAN
BRÚNÓ

Az evangélisták közül Márk (10,13–16) beilleszt egy tanulságos epizódot a Jézus tanító körútján történtek közé, a gazdag ifjú elbeszélésehez kapcsolva azt. Még a sorrendiségben is követi őt Lukács (18,15–17). Az elbeszélés sokaknak ismerős: kisgyermekeket visznek a Mesterhez, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban elutasítják a kérésüket („durván rájuk szóltak”).

Jézus reakciója több mint szokatlan: „haragra lobbant” – mondja Márk. Ilyen heves érzelmeket ritkán tulajdonítunk neki. Hagyományosan inkább a templom megtisztítása és a kereskedők kiűzése az a klasszikus esemény (Mt 21,12–13), ahol haragosnak gondoljuk el a Megváltó arcát.

Márknál egyet visszalapozva azt találjuk, hogy az apostolok egymással versengenek. Erre Jézus úgy inti meg őket,

hogy átölel és eléjük állít egy kisgyermek-
ket „aki az ilyenek közül egyet is befogad az én nevem miatt, az engem fogad be...” szavakkal. Egészen gyermeknek lenni nem azt jelenti, hogy bezárt világunkban élünk, hiszen éppen ezt tették a nagyságukkal kérkedő apostolok – ez infantilizmus lenne. „Nem szabad összetéveszteni a gyermeknek lenni-t a gyermekdedséggel” – figyelmeztet Magdeleine Hutin, a Jézus Kistestvérei női szerzetesközösség alapítója. „Ez csupán a gyermekség karikatúrája volna, teljesen ellentétes vele.” Nem naivitásról van tehát szó, és nem gyerekes struktúrákban való megrekedésről. A gyermekség egy út, amely lehetővé teszi, hogy Jézus társaivá váljunk a megváltás művében.

Vajon mi lehetett az akadály, ami miatt a tanítványok szűkkeblűnek mutatkoztak? Egyik lehetséges olvasat, hogy a gyerekek még nem tudják betartani a mózesi törvény előírásait, ezért nem vehetők komolyan a tanításban sem. Isten Fia viszont olyan országot hirdetett meg számunkra, ahol nem a teljesítmény, a vallási beavatottság a döntő, hanem a szív szándéka és

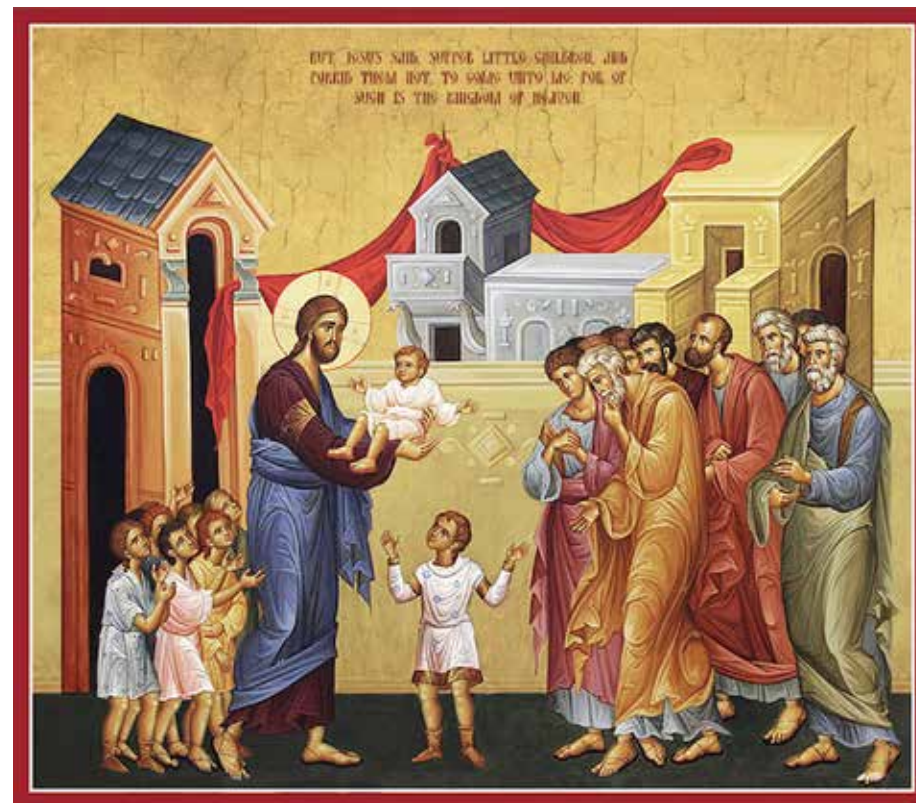
tisztasága. A Szentírás tükröt állít elénk, és olykor dicstelen az ebben feltárolt látvány. Hányszor vagyunk mi magunk is akadály mások számára az Istennel való találkozásban? Vagy azzal a tévképzettel élünk-e, hogy Isten ügye a hitbizományunk, majd annak adunk hozzáférést, akit mi méltónak minősítünk erre a megtiszteltetésre? Ilyenkor bölcs szemünk elé idézni az éppen haragra lobbant Jézust.

Az sem nagy titok, hogy amikor valakire mutatunk, éppen három ujjunk fordul felénk. A „más szemében a szálkát”-recept működik. Mit gondolunk a saját alkalmasságunkról vagy méltatlanságunkról, amikor a hit és az Istennel való kapcsolat kerül a fókuszba? Kinek van joga a legszentebbet megérinteni képtelen és valóságosan is? Áldozás előtt – lassan kétezer éve – ismételtetjük a karnaudumi százados szavait: „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...” Akkor honnan vesszük a bátorságot az eukarisztiaiban részesüléshez? Éppen onnan, hogy ez egy krisztusi paradoxon: az méltó, aki nem tartja magát alkalmasnak. Gyökössy Bandi bácsi mondta többször, a sajátosan gyógyító megértésével: az úrasztala fölött lángoló betűkkel kellen hirdetni: CSAK MÉLTATLANOKNAK!

Ezért „nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen bűnös megtérésén, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15,1–7)

Az evangélium szerinti gyermeki tisztaság egyik kulcsa, hogy nem tulajdonít túl nagy jelentőséget a saját személyének és művének. Elfogadja, hogy létében mások támogatására és táplálására szorul, közösségben élve igazán erős. Hogy jön ide az elsőáldozás? Másról sincs szó: Krisztus teste az örök üdvösség záloga, előze itt a földön. Az oda való belépés kulcsa, hogy elsajátítottuk-e a vagyontól, hatalomtól és befolyástól, az önmagunk nélkülözhetetlenségétől való szabadságot. Akár gyermekek, akár felnőttek vagyunk, Isten barátságára így leszünk valóban méltók. Eközben, amennyire csak tőlünk telik, ne álljuk el mások útját!

A szerző a Magyar Máltai Szeretetszolgálat országos központjának lelki vezetője

Engedjétek Jézushoz a gyermekeket, bizánci ikon

Megjelent!

Mentés másként

A Máltai Mentőszolgálat első három évtizede
FOTÓK, ADATOK, VALLOMÁSOK
MENTÉSRŐL, EMBERSÉGRŐL, HIVATÁSRÓL

A Máltai Szeretetszolgálat legújabb könyve korlátozott számban igényelhető
a kommunikacio@maltai.hu címen.